

האריגה, **בין בסוף**, שמוסיף על אריג קיים, **שיעורן הוא — שני חוטיין**.

ובאריגת **שפה** מסביב לאריג, שאורגים אותה בחוט של שתי העשוי ממין שונה, [ורוחב השפה הוא כשיעור שלשה בתי נירין], אם ארג בשפה **שני חוטיין ברוחב ג' בתי נירין**, שהוא רוחבה של השפה, הרי הוא חייב, למרות שלא ארג כאן כמלוא הסיט, שהוא שיעור אריגה.

ומבארת הברייתא מדוע באריגת השפה חייבים על שיעור כה מצומצם:

הא למה אורג זה דומה?

לאורג בצלצול קטן [תגורה צרה] **ב' חוטיין ברוחב ג' בתי נירין**, שחייב, משום שזהו כל רוחבו של הצלצול.

ועתה מציינת הגמרא, כי בברייתא זו ששינו עתה, מובאת שיטתו של רבי אליעזר [המחלק בין תחילת האריגה לבין אריגה על אריג קיים], בסתמא, ללא הזכרת שמו, ואילו בברייתא אחרת נוקט התנא את דברי חכמים בסתמא, ומאידך מזכיר את שיטתו של רבי אליעזר בשמו.

ותחילה מדייקת הגמרא מברייתא זו, שדברי תנא קמא בסתמא, הם שיטת רבי אליעזר, בלי שיוזכר שמו:

האורג ג' חוטיין בתחילה ואחד על האריג חייב.

ודייקין: דברי תנא קמא, שנשנו בסתמא, הם — **כרבי אליעזר** במשנתנו, הסובר כן.

תניא אידך: האורג ב' חוטיין על האריג הגם, שכבר נארג ממנו הרבה, וכן האורג שני חוטיין על האימרא, שהיא צורת אריגה

מסביב הבגד בחוט ערב העשוי ממין אחר — **חייב**.

רבי אליעזר אומר: אפילו האורג חוט אחד כתוספת לאריג קיים חייב.

ומוסיפים חכמים ואומרים:

והאורג **בשפה** של הבגד **שני חוטיין ברוחב שלשה בתי נירין** — **חייב**.

הא למה זה דומה?

לאורג בצלצול קטן, **שני חוטיין על רוחב שלשה בתי נירין**.

והאורג **שני חוטיין על הגם ועל האימרא**, **חייב**.

ודייקין: בברייתא זאת נשנו דברי תנא קמא **סתמא**, בלי שם — **כרבנן**, הסוברים שבכל ענין אינו חייב אלא באורג שני חוטיין.

שנינו במשנה: **העושה שני בתי נירין — בנירין?**

והוינן בה: הרי המשנה עוסקת בביאור מלאכת עשיית שני בתי נירין בשעת האריגה ולא בתיאור בניית מכונת האריגה, ולא באה המשנה לומר שחייבים על התקנת "בתי הנירין" עצמם בנירים.

והרי השחלת חוטי השתי בבתי הנירין, נקראת "העושה שני בתי נירין".

ולכן, שואלת הגמרא: **מאי עשיית שני בתי נירין איכא ב"נירין"?**

והיינו, איזו עשייה של מלאכה יש בנירין עצמן מלבד השחלת החוטיין בבתי הנירים, ומאי קאמר התנא "העושה שני בתי נירין — בנירין?!"